

situationen i dag er, at man får 38 pct. af sine udgifter dækket, uanset om man vinder eller taber, men vi finder det helt urimeligt og uacceptabelt, at man kun får dækket de 38 pct. når man vinder en sag, som det offentlige har haft lyst til at køre mod én.

Så vil jeg gerne sige derudover, at med hensyn til ministerens overvejelser om det retssikkerhedsmæssigt problematiske i forslaget, forstod jeg slet ikke, hvad det var, ministeren i virkeligheden mente med ordet retssikkerhedsmæssigt, for det er i hvert fald den modsatte opfattelse, vi har af retssikkerhed. Vi ser sagen fra borgerens side. Vi synes, det er vigtigt, at borgerens retssikkerhed er i orden, fordi borgeren typisk vil være den lille part i forhold til den store, offentlige maskine, der er sat ind og har fundet ud af, at nu skal man forsøge at blikke borgerens troværdighed og forsøge at få sat en anden skattesats på, end han selv har opgivet.

Vi mener, det er vigtigt, at der er retssikkerhed for borgerne her i landet. I dag er det for dyrt at få sin ret, og det er dét, forslaget gør op med.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Jeg vil da forudsætte, at folketingsmedlemmer tager udgangspunkt i borgerens situation, også når de tager en diskussion om skattespørgsmål. Jeg tror ikke, man kan sige, at et enkelt parti har patent på at tage det udgangspunkt.

Det blev heroppefra nævnt af De Konservatives ordfører, at tingene bliver mere og mere komplicerede på skatteområdet. Jeg synes godt, jeg vil fremhæve, at i det foreliggende beslutningsforslag kan man læse på bagsiden, hvordan det rent faktisk er gået. Der er færre og færre, der klager på personskatteområdet og selskabsområdet. I 1993 blev der truffet ca. 12.000 afgørelser på personskatteområdet, og i 1995 var tallet ca. 4.000. På selskabsskatteområdet var det ca. 1.000 i 1993, og i 1995 var tallet nede på 286.

Jeg tror ikke, det er udtryk for, at befolkningen ikke tør fremføre deres klager. Det er et udtryk for, at store dele af skattesystemet rent faktisk er blevet forenklet og er uden disse mange, mange huller, der fandtes, da den konservative ordførers parti var i regering.

Aage Frandsen (SF):

Det er i strid med almindeligt anerkendte retsprincipper, retssikkerhed og retfærdighed, at en skatteyder påføres udgifter i skattesager ved kun at få dækket ca. en tredjedel af omkostningerne, selv om vedkommende vinder skattesagen helt og fuldt. Det mener jeg man må sige som udgangspunkt.

Ordningen, som vi kender i dag, er indført som modstykke til fradragsret i indkomstopgørelsen, men det betyder ikke, at der er lighed. Efter den eksisterende ordning er det i praksis sådan, at der er forskel på virksomheder på den ene side og personer på den anden side, og det er i praksis sådan, at virksomheder kan få udgifter i forbindelse med en skattesag ført ind under almindelige revisionsregninger og forløftet moms. Men det kan privatpersoner ikke, så det er i høj grad dem, der har problemet.

Som argument for tingenes tilstand fremføres ofte – og det gjorde skatteministeren også – den såkaldte officialmaksime. Vi er tilhængere af, at man ikke fraviger det princip. Vi er tilhængere af, at den offentlige myndighed tager de hensyn, som de offentlige myndigheder skal tage, nemlig hensynet til borgeren og til, at der skal være ligebehandling. Men vi mener ikke, det holder; det slår ikke til altid, og så må der være en ekstra beskyttelse for borgeren, og det kan godt være, at den beskyttelse ikke kun skal gælde i skattesager, men også i andre sager. Det kunne jo være interessant ved en anden lejlighed at diskutere, om det også skal gælde, når folk kommer i klemme i arbejdsløshedskassesystemet og andre systemer.

På baggrund af de bemærkninger vil jeg pege på følgende model: For det første, at der kan gives op til fuld dækning i sager, hvor skatteyderen vinder sagen ved klageinstans eller domstol, og for det andet, at godtgørelse kan ydes, så snart skatteforvaltningen har fremsendt den såkaldte aktbeskrivelse – selvfølgelig under forudsætning af, at skatteyderen er fremkommet med alle de oplysninger, der er bedt om, og at aktbeskrivelsen efterfølgende ændres i skatteyderens favør. Det samme princip skal gælde i resten af skattesystemet, hvis skatteyderen får medhold, så med hensyn til, hvor udgangspunktet skal være, går vi altså længere end forslagsstillerne.

Der er også en række begrænsninger, og for det første er det vigtigt at understrege, at det kun skal ske i forbindelse med eksterne omkostninger. Der ydes således ikke godtgørelse